

visum Monachis ministrandum, nec Monachi alterius Monasterii aut Ordinis.

mus, prohibemus expresse, ne in Ecclesiis vel Monasteriis seu locis aliis Conventualibus eiusdem Ordinis seu Religionis, Clerici seculares vel laici, seu alterius Monasterii Monachi, vel religiosi alterius Religionis, ad victum monachis ministrandum de cetero deputentur. Quicquid autem ad victum monachis ministrandum in cibo, potu, vel pitantia eiusdem monachis ministrandum existit, singulis eorum, die qualibet administraretur ad congruentem mensuram, prout erit opus, juxta Ecclesiarum, Monasteriorum & locorum ipsorum exigentiam facultatum; & quicquid de administratis supererit, elemosynae applicentur per illum, qui ad hoc fuerit deputatus. Nec aliquis alius per se vel per alium de refectorio seu infirmitorio vel alio loco, in quo Monachi comedent, aliquid extrahere, vel alibi deferre, seu alteri usui applicare praesumat. Quod si fecerit, pro qualibet vice per duos dies panis & aquae solummodo poenitentiarum subdatur.

C A P. XIX.

Ne Mulieres morentur in Monasteriis.

Insuper statuimus & ordinamus, quod Antistites, Abbates, Priores, ac ceteri administratores in Ecclesiis, vel Monasteriis, seu aliis locis ejusdem Ordinis vel Religionis hujusmodi, aut infra septa Ecclesiarum, Monasteriorum, & locorum eorumdem, vel in domibus, in quibus Monachi habitant, mulieres tenere (etiam si matres vel sorores fuerint) non praesumant. Antistites vero, Abbates, Priores, ac ceteri, superiores Religionis ejusdem non habentes, qui contra fecerint, a collatione beneficiorum sint per tres menses eo ipso suspensi, quibus durantibus ad Priorem vel alium majorem post Antistitem seu Abbatem, cum consensu Capituli seu Conventus vel majoris & sanioris partis ejusdem, beneficiorum ipsorum sit collatio devoluta. Alii vero Priores & administratores, quicumque fuerint, per sex menses a perceptione fructuum beneficiorum, quae obtinuerint, sint suspensi; quibus durantibus, Antistes, Abbas vel alius Praelatus, immediatus eorum superior, ponat in eisdem beneficiis alios Monachos administratores providos & discretos, ac fructus ex his dictis sex mensibus obvenientes, qui supererunt (debitis consuetis oneribus supputatis) convertantur in utilitatem Ecclesiae, Monasterii, seu loci immediate superioris delinquentium praedictorum. Et nihilominus dicti Abbates, & Priores, & alii non habentes Superiores, per Praesidentes seu Visitatores, ceteri vero per suos Superiores, prout culpa aut delinquentium qualitas exegerit, alias puniantur.

C A P. XX.

Ne Monachi nutrant vel teneant equos vel alias bestias aut familiares in Ecclesiis, Monasteriis, seu locis aliis Conventualibus Ordinis seu Religionis ejusdem, nisi eis ratione administrationum vel officiorum, quae gesserint, id competere digno-

scatur. In infirmitorio tamen pro necessitatibus infirmorum coquina Capituli vel Conventus, aliisque officiis honesti servitores seu famuli seculares teneri poterunt necessarii in numero moderato, prout in aliquibus Ecclesiis Cathedralibus, vel Monasteriis, seu locis aliis ipsius Ordinis seu Religionis fuerit rationabiliter observatum. Qui seculares, quanto minus fieri poterit, cum monachis conversentur, nec bibant, nec comedant cum eisdem in Capitulo vel Conventu. Superiores quoque circa haec provideant, quod diligentius observentur, transgressores eorum arguendo, & prout expediens fuerit, puniendo. Prohibemus insuper, ne Superiores, Abbates, Priores, & ceteri quicumque ipsius Ordinis seu Religionis lauti convivii & comestationibus occupentur; nec in his sumptus immoderatos & alios excessus faciant, volentes quod a familiarium, servitorum aut sequentium, & robarum seu vestium multitudine indecenti & excessiva, tam infra Ecclesias, Monasteria, Prioratus, administrationes, & alia loca eorum, quam etiam extra illa, diligenter studeant abstinere, & honeste ac laudabiliter conversari. Inhibemus namque, ne aliquis Abbas, vel Prior, seu administrator alius, Religionis ejusdem Conventus habens, plures seculares personas equitantes quam . . . Monachos (eo pro uno Monaco computato) secum ducere praesumat, nisi guerra discrimen vel personarum seu rerum periculum timeretur, aut forsitan immineret, fictione & fraude cessantibus quibuscumque. Ceteri vero, Conventus non habentes, si duos equitantes secum ducant, volumus, quod unus illorum Monachos existat; si autem plures ducat equitantes, circa hoc servetur quod superius de Conventum habentibus est expressum: Adijcitur, quod Abbas, vel Prior, seu administrator, vel Monachus quicumque Religionis ejusdem, domicellum vel domicellos vestibus virgatis seu partitis, aut curiosis, vel quomodolibet inhonestis non induat, vel indutos secum teneat, sive ducat. Qui autem contrarium fecerit, si Superiorem Religionis ejusdem non habuerit, per Praesidentes dicti Capituli provincialibus; si autem Superiorem hujusmodi habuerit, per ipsum Superiorem immediatum videlicet puniatur.

C A P. XXI.

Sane statuimus & ordinamus, quod omnes Abbates, Priores, & administratores ceteri, & clerici seculares, & laici quicumque, qui census, redditus, pensiones seu quaecumque alia similia debent vel debebunt in posterum, pro alimentis quotidianis, vel pro necessariis Ecclesiis Cathedralibus, Monasteriis, Prioratibus, administrationibus, officiis seu locis, Capitulis vel Conventibus Ordinis seu Religionis ejusdem, sive in blado, vino, oleo, piscibus, pecunia, seu rebus aliis quibuscumque consistant, illa eis solvere in terminis consuetis vel praefixis, seu in antea praefigendis, integre non omittant. Et si ea in ipsis terminis, vel saltem post eos infra quindecim dies, non solverint, Priores & administratores ceteri,

C A P. XXII.

De receptio- ne Monachorum.

teri, Ordinis seu Religionis ipsius, totam quantitatem rei debita, ac ultra ipsam quartam partem praedictae quantitatis ejusdem, loco poenae (infra mensem dictos quindecim dies immediate sequentem) solvere sint adstricti. Quas quidem quantitatem & quartam partem appositam (ut praedicitur) loco poenae, si solvere contempserint, infra mensem alium ex tunc primo secuturum, a beneficiis quae obtinuerint, donec praedicta solverint, sint ipso facto suspensi. Et si suspensionem hujusmodi per alium mensem extunc futurum sustinuerint, donec de praedictis integre satisfecerint, ab officio sint suspensi. Quod si per alium mensem proxime sequentem suspensionem hujusmodi ab officio sustinere praesumpserint, incurrant excommunicationis sententiam ipso facto: Quam si per sex menses ex tunc secuturos pertinaciter toleraverint, Prioratibus, administrationibus, & quibusvis aliis beneficiis quae obtinuerint, sint ipso facto privati, per illos ad quos eorum collatio, seu quaevis alia dispositio pertinet, aliis personis idoneis libere committendis, seu etiam conferendis. Abbates vero qui infra praefatos quindecim dies praedicta per eos debita non solverint (ut praefertur) totam debitam quantitatem, & ultra illam, loco poenae tertiam partem illius, quod debuerint, persolvere teneantur. Et si per tres menses, dictos quindecim dies immediate sequentes, quantitatem quam debuerint, ipsamque tertiam partem loco poenae non solverint, sint eisdem Abbatibus stallus, & locus Capituli Abbatialis, donec super his integre satisfecerint, penitus interdicta. Quod si interdictum hujusmodi per alios tres menses proxime secuturos sustinere praesumpserint, sit ipsis Ecclesiae interdictus ingressus, quousque satisfecerint competenter integre de principali & tertia parte praefatis. Et nihilominus dicti Abbates, ac omnes & singuli supra dicti, damna & expensas ac interesse, quae Ecclesiae, Monasteria, Prioratus, administrationes, officia & loca hujusmodi sustinuerint, fecerint, & incurrerint occasione retardatae solutionis hujusmodi, vel ob defectum praedictorum, reficere & solvere teneantur. Poenae autem praedictae quartae & tertiae partium praedictarum in eos usus convertantur, in quos principales quantitates fuerant convertendae. Sententiae vero praemissae auctoritate Apostolica, ubi expediens videbitur in Ordine seu Religione hujusmodi, contra ipsos contemptores valeant publicari; & quoties contumacia non solventium exegerit, aggravari per Superiores, qui locis praesentent, quorum extiterit solutio retardata. Nec in eis valet remissio seu gratia cujuscumque, nec tempus lapsum, vel per negligentiam non potentium intelligantur remitti, vel possit juri petendi praescribi. Absolutio autem dictarum sententiarum competit Abbatibus praebatis. Per haec autem, poenis aliis si quas dicti non solventes juxta statuta vel ordinationes Sedis Apostolicae aut Ordinis seu Religionis ejusdem, seu quovis modo alias existerent incursum, non intendimus in aliquo derogari.

Bull. Rom. Tom. III. Pars II.

Ceterum quia multum Ordini seu Religioni praefatis haecenus obfuit indiscreta receptio Monachorum; statuimus & ordinamus, ut per illos, ad quos in Ecclesiis Cathedralibus, Monasteriis, Prioratibus, Decanatibus seu aliis locis quibuscumque ipsius Ordinis seu Religionis spectat creatio Monachorum, deinceps non recipiantur, aut induantur in Monachos vel Conversos nisi persona idonea, vel de quarum idoneitate verisimiliter spes existat, & tales per quos inibi Deo in divinis officiis congrue deserviri seu impendi valeant obsequia opportuna; & quod per eosdem, ad quos (ut praemittitur) creatio ipsa spectat, infra Ecclesias, Monasteria, Prioratus, Decanatus hujusmodi seu alia Conventualia loca ipsis subiecta & non alibi, cum proborum consilio, Ecclesiae, Monasteria, Prioratus, decanatus, aut loci huiusmodi, cui hi ad quos dicta creatio pertinet, praesententur induantur; nec per eos huiusmodi creatio, habitus traditio seu receptio, nisi personis Ordinis seu Religionis ejusdem, de cetero committantur; & quod infra tempus probationis ad loca alia, nisi Conventualia fuerint, non mittantur. Decernimus quoque, quod cum imminet hujusmodi receptio faciendae, si ad Antistites, Abbates, vel Praelatos alios, una cum Capitulis vel Conventibus eorumdem, seu cum eorumdem consensu pertineat, & Capitula, seu Conventus hujusmodi, vel eorum major pars ad eam pure procedere vel receptioni hujusmodi pro eorum libito renuunt consentire, Antistites, Abbates, seu alii Praelati post ipsos, eos moneant in virtute obedientiae ut pure ac secundum Deum, & juxta eorum conscientiam infra decem dies, hujusmodi creationi, seu receptioni consensum praestare procurent. Quod si forte id facere negligant vel recusent, ad eosdem Antistites, Abbates, vel Praelatos alios creatio, seu receptio ipsa libere devolvatur, dummodo nil fraudulentum per eos actum fuerit in praemissis. Qui quidem Antistites, Abbates, & Praelati alii in locis in quibus sexaginta Monachi, vel pauciores fuerint, cum consilio seniorum, proborum & discretorum suorum Capitulorum vel Conventuum, eligendorum per eos, tertiam partem numero facientium; in aliis vero locis in quibus Monachi numerum sexagenarium exceperint, cum consilio seniorum, proborum, & discretorum ex eis dumtaxat eandem creationem, & receptionem cum Dei timore ac observantia regule de personis, ut praedicitur, idoneis facere non postponant, aliorum contradictione in aliquo non obstante. Prohibemus insuper, ne aliquis recipiatur in Monachum Ordinis seu Religionis ejusdem, nisi statim induatur habitu Monachali, nec litera seu instrumenta super futura receptione Monachorum, aliquibus concedantur, aut promissiones seu obligationes aliae inde fiant. Ut autem adversus eos, qui tempore probationis elapso, volunt regularis professionis votum emittere, nullius difficultatis obstaculum ingeratur, un-

G g versis

veris & singulis Prælati, ad quos pertinet suos Monacos ad hujusmodi professionem recipere duximus injungendum, ut omnes illos qui dicto tempore probationis elapso expresse profiteri voluerint, juxta regularia instituta sine dilatione ac difficultate quibuslibet, ad hujusmodi professionem admittant. Quod si facere sine rationabili causa recusaverint, tandem sint stultus chori & locus Capituli Abbatialis, vel Prioralis (ubi per Priorem Monasterium gubernatur) interdicta eisdem, donec præfatos ad professionem receperint antedictam. Et nihilominus id per Visitatores Provinciali Capitulo referatur, ut per Præsidentes eidem Capitulo debite puniantur, proviso attentius, quod in Ecclesiis Cathedralibus, Monasteriis, & aliis locis Ordinis, seu Religionis hujusmodi, non recipiantur plures Monaci vel Conversi, quam tot potuerint de ipsorum proventibus congrue sustentari. Licet autem præcipiatur in supradicta Constitutione sepediti Honorii prædecessoris nostri, ut in nullo Monasterio ad præbendas ex tunc recipiant Abbates vel Monaci Clericos seculares; Nos tamen super hoc expressius providere volentes, ipsorumque Monasteriorum & aliorum locorum ipsius Ordinis seu Religionis indemnitate (quæ plerumque contigerunt) propterea præcavere, hujusmodi præceptum innovamus & etiam approbamus, & adjicientes prohibemus ne in Ecclesiis Cathedralibus, Monasteriis, Prioratibus Conventualibus, sive locis aliis ejusdem Ordinis seu Religionis, Prælati, Priores, seu administratores alii, vel Capitula, seu Conventus eorum, Clericos seculares vel Laicos (nisi eisdem Ecclesiis, Monasteriis seu locis dederint se & sua) ullo modo recipiant ad præbendas; nec eas aliquibus ad vitam, vel ad tempus vendere, seu concedere vel dare præsumant: volentes, quod venditio, concessio, seu datio (quas deinceps contra præmissa fieri contigerit) sint irritæ & inanes; nec ex venditione, concessione, seu datione hujusmodi eis, quibus factæ fuerint, jus aliquod acquiratur. Et nihilominus contra hoc dantes, & concedentes, per Superiores suos, vel (si Superiores ejusdem Religionis non habuerint) per Præsidentes Provincialibus Capitulis pro eorum arbitrio puniantur.

C A P. XXIII.

De Formâ & honestate vestium.

Quamvis autem in Constitutione Viennensis Concilii, scilicet, Ne in agro, de vestibus, capitiis, & sotularibus Monachorum, eorumque formis provide sit statutum; Nos tamen præmissis adicimus, quod altitudo sotularium ipsorum tanta ad minus esse debeat, ut quatuor transversalium de tibia super cavillam, spatium comprehendat; quodque nulli Monaco ejusdem Ordinis, seu Religionis portare caputium etiam fissum super humeros sit licitum quoquomodo, nisi prius ipsius caputii fissura, & honestas alia per Abbatem, seu Præsidentem alium, ubi præest alius, fuerint, arbitrata. Horum namque transgressores, poenas eo ipso incurrant, quæ portantibus sotulares non corrigatos & alios, aut ca-

potia non fissa, inflicte noscuntur per dictam Constitutionem ipsius Concilii Viennensis. Adiciendo quoque interdicitur expresse universis & singulis ipsius Ordinis seu Religionis Monachis, quod nullus eorum de cætero, rondellum, clochiam, cucullam manicatam vel tabardatam, seu epithogiatam, aut in veste superiori habitui proxima, manicas ligatas, consuticias, seu quomodolibet botonatas portare præsumat, sed quales portare statuit præfata Constitutio ejusdem Concilii Viennensis. Qui vero interdicti hujusmodi transgressor extiterit, auferatur ab eo per suum Superiorem vestis ipsa transgressionis, pauperibus eroganda; & nihilominus transgressor ipse per eundem Superiorem sic alias debite puniatur, quo ceteri a similibus arceantur. Abbates autem in Monasteriis, & in Cathedralibus Ecclesiis Monachibus; Priores seu alii Maiores in illis post eorum Antistites, ac Priores, seu alii non habentes Superiores Religionis ejusdem, sic formam honestam vestium ac calcamentorum ordinent & disponant, quod sit omnibus Monachis tam intrinsicus quam extrinsecus uniformis; ipsamque tam Abbates quam Priores, & administratores, quam ceteri quicumque Monaci, Priores videlicet & alii per proprios eorum Abbates, seu Prælatos alios; Abbates vero, & ceteri Abbates proprios Monacos non habentes, per Præsidentes Provincialibus Capituli, seu per quemlibet eorumdem, ac per Visitatores in ipsis Capitulis deputandis tenere ac servare cogantur. Per præmissa vero, vel per ea, quæ in dicta Constitutione Viennensis Concilii statuuntur, non intendimus quod in Religionibus sive locis, in quibus Abbates vel alii Prælati Locorum, seu Monaci ejusdem Ordinis seu Religionis uti capitiis vel sotularibus non solebant, ipsis uti licitum sit eisdem.

C A P. XXIV.

Statuimus insuper & etiam ordinamus, quod nullus Monachus Ordinis seu Religionis ejusdem, de Ecclesia, Cœnobio, seu alio loco conventuali exire præsumat, nisi petita & obtenta licentia primitus ab eius Superiore, qui eam valeat indulgere, quavis consuetudine contraria non obstante. Ipseque causam exitus vel itineris, omni fictione cessante, Superiori exponat, dictusque Superior licentiam hujusmodi, nisi ex causa rationabili, non concedat. Et eis quibus illa conceperit, certum ad redeundum terminum præfigat, ut convenienter poterit brevior; ipsosque salubriter exhortetur, a quibus extra Monasterium habeant abstinere. Si quis vero Monachus contrarium fecerit, teneatur satisfactionem illam vel poenam subire, cui sine licentia de Monasteriis suis seu locis exeuntes conservantur, seu debent subici, in Ordine seu Religione præfatis. Ad Ecclesias etiam vel Monasteria, seu loca hujusmodi redeuntes, ad communionem aliorum Monachorum seu Fratrum, donec satisfactionem hujusmodi fecerint, nullatenus admittantur, quæ subjicitur esse talis: Videlicet quod à porta regulari, parlatorio,

De Licentiis extra Monasteria exeundi dandis: & de penis a postularum.

recreationis, vel alias transgredi eis non liceat alio loco consueto per claustrum cum magistro Novitiorum, vel alio ad hoc deputato, ad Capitulum veniat in staminea, vel nudus secundum quarundam Ecclesiarum, Monasteriorum, & locorum religiosorum morem, femoralia & caligas sine pedibus tantum habens, cucullam seu scapulare vel foccum in brachiis, ac ferulam in manibus suis ferens. Cum quibus ibi prius venia recepta, & sua recognita culpa, coram omnibus publice verberetur. Demum vero per Abbatem, vel alium Prælaturam principalem si sit ibi, aut Priorem, vel alium post Abbatem, seu per principalem Prælaturam hujusmodi, poenitentia seu poena levis aut gravis culpe sibi pro qualitate demeriti imponatur, secundum morem cujuslibet Ecclesie, Monasterii, seu loci laudabiliter observatum, proviso attentius quod modum peccati modus correctionis nequaquam excedat. Poena quoque simili puniantur Monachi in Prioratibus, seu administrationibus aliis exterioribus deputati, qui de illis redierint ad Ecclesias, vel Monasteria, seu loca Conventualia prædicta, sine vocatione Antistitis, Abbatis, vel alterius Prælati, seu sine licentia ejusdem a Priore vel administratore alio loci, in quo, ut præfertur, fuerint deputati, per patentes literas eisdem dandas, justam causam licentiæ hujusmodi continentem. Nullusque Monachus pernoctaturus extra Ecclesiam, monasterium, vel alium locum suum, permittatur abire, sine cuculla regulari clausa, nec non brevuario, in quo servitutis sue pensum possit exolvere Creatori.

C A P. XXV.

De Monachis ad Beneficia mittendis, & modo conferendis in eis.

Ordinamus etiam & volumus, Lateranensis Concilii de Monachis singulis per villas vel oppida, & parochiales Ecclesias non ponendis, supradictam Clementis prædecessoris editam in dicto Concilio Viennensi Constitutiones, ne ipsi singuli Monachi in singulis sibi commissis administrationibus vel Prioratibus habitare præsumant, firmiter observari. Statuimus insuper quod absque personarum delectu transmittantur, cum faciendum fuerit, Monachi per Superiores eorum, prout locis congruere noverint & personis; & non prout Priores seu administratores alii eos duxerint eligendos, vel sibi per Antistites, Abbates, aut alios, ad quos hoc pertinet, petierint assignari. Quod si per ignorantiam vel errorem aliqui ad hujusmodi Prioratus & administrationes ultra numerum constitutum vel constitutum missi forsitan extiterint, Priores seu alii administratores locorum ipsorum eos cum literis suis causam hujusmodi exprimentibus, & expensis conventibus ad Superiores remittant eorum. Verum, si cessante causa hujusmodi, Priores seu alii administratores prædicti recusarint admittere aliquem ad se missum, vel eis sufficienter in necessariis providere, tandem iidem Priores seu administratores, in claustris principali Ecclesie monasterii, seu loci ad modum claustraliu se-

Ball. Rom. Tom. III. Pars II.

quando Capitulum seu Conventum residentiam facere teneantur, ad gubernationem locorum sibi commissorum per Superiores prædictos, Monachis aliis idoneis uno vel pluribus, prout Superioribus ipsis videbitur subrogatis, donec dicti Priores, seu administratores plenè paruerint in præmissis; salvis nihilominus aliis rationabilibus poenis statutis & consuetudinibus tales vel alios inobedientes in quibuscumque Monasteriis, vel locis ipsius Ordinis, vel Religionis hæcenus observatis. Monachi autem in Prioratibus, seu administrationibus cum dictis Prioribus, seu administrationibus commorantes, in Ecclesia horis congruis, & locis cum dictis Prioribus, seu administrationibus simul sint, & canonicas horas dicant. Et in Missis celebrandis suas hebdomadas ordinare, ac tractum, non sincopando, humiliter & devote, & horis competentibus, & cum nota ubi fuerint tres, vel quatuor seu plures, facere teneantur, & in talibus locis ubi tres sint aut supra sunt, una per eos Missa ad minus cum nota die qualibet celebretur. In unaquaque domo communi regularibus jaceant, camerulis, & cellulis eis penitus interdixit. In domo insuper una Prior, & Monachi vestiantur, nisi infirmitas aut alia evidens ratio aliud interdum suaserit faciendum. In vestitu, lectisterniis & tonsura, à communi Ecclesie, Monasterii, seu loci cujuscumque, alterius Superioribus eorumdem institutione, vel debita observantia non recedant. Monachi quoque suo Priori, vel administratori iuxta ordinationem Antistitis, Abbatis, vel Superioris alterius obediant humiliter, & devote. Prior autem vel administrator ipsos tractet fraternam in Domino caritate; nec ipsi Priores, seu administratores Monachos vel eorum socios extra Prioratus, vel administrationes morari faciant, vel permittant, aut a se remittere valeant absque Superiorum suorum licentia, nisi ad ipsos Superiores, vel Ecclesias, Monasteria, seu alia loca principalia ex causa legitima, & cum eorum Priorum, seu administratorum patentibus literis, & prout superius est expressum; proviso diligentius quod dicti Priores, vel administratores soli non remaneant in eisdem Prioratibus, vel administrationibus. Imo ad residendum ibi continue compellant Monachos antedictos, & si eis obedire noluerint, Superioribus notificent indilate. Idemque faciant, quando mori, vel fugitivos fieri contingerit monachos prælibatos, diem mortis eorum in suis literis exprimendo, ut in Ecclesiis, Monasteriis, seu locis aliis principalibus pro anima Monachi defuncti fiant suffragia consueta; ac diem etiam fugæ seu recessus eorum, ut fugitivos valeant revocare, seu loco ipsorum alias subrogare. Quod si dum primo id sciverint, Superioribus præfatis significare distulerint, ipsi Priores vel administratores duplum illorum, quæ Monachos, si fuisset ibidem, expendisset pro pietantia Capituli Ecclesie, vel Conventus Monasterii seu loci alterius principalis solvere teneantur. Certos autem limites a Priore, vel administratore prædictis prefixos ipsi Monachi habeant, quos etiam causa deductionis seu

G g 2 recre-

ceat sine Prioris vel administratoris licentia speciali. Soli quoque numquam incedant, sed semper cum alio Monaco, vel alia honesta persona. In villa vero, in qua fuerint Prioratus, vel administrationes hujusmodi, comedere, seu bibere, vel domos ingredi non presumant, nisi cum honestis personis, & hoc de sui Prioris vel administratoris licentia speciali. Qui autem premissa minime observaverint, regulari subiaceant disciplina. Ut autem haec efficacius observentur, Antifites, Abbates, & Superiores, necnon alii, qui ad visitandum, per eos fuerint deputati, cum Prioratus & administrationes hujusmodi visitabunt, circa illa servanda, & non servata etiam corrigenda, curam adhibeant diligentem.

C A P. XXVI.

De esu carnis, & abstinentia: De Dormitorio, modo, que cubandi.

Verum, quia ad salutis profectum tenditur, si moderationis sobrietas, & modestia observentur, volentes ea, qua circa esum & abstinentiam carnis Beati Benedicti Regularis institutio tradidit, & in Constitutione pie memorie Innocentii Papae III. praedecessoris nostri sunt statuta, firmiter observari, Statuimus & ordinamus, quod per totum annum. Feria quarta, & die Sabbati, & a prima Dominica de Adventu usque ad diem Natalis Domini, & a Dominica Septuagesimae usque ad diem Pascha omnes gentes Regulares ejusdem Ordinis seu Religionis ab esu carnis ubique abstineant, nisi necessitas infirmitatis non sicte, per Abbatem vel alium Praelatum proprium forte subdeat cum aliquo dispensandum. Diebus autem quibus Monaci in infirmitario carnes edent, sic provideatur omnino, quod in Refectorio remaneat ad minus medietas Monachorum Capituli vel Conventus; & idem fiat ubi Abbas seu alius Praelatus principalis, aliquos ad domum seu ad cameram suam vocabit ad melius & plenius exhibendum. Quoties vero plures simul carnes in Infirmitario comedent, versus & oratio in principio mensae, ac post Refectionem hymnus, & versus dicatur, & continuum discumbendo silentium observetur. Ibi que legatur sicut in Refectorio continue aliquid, quod edificet audientes; nullaque persona secularis ad comedendum inibi aliquatenus invitetur. Caveant autem Abbates, & alii Praelati aliorum locorum ipsius Ordinis seu Religionis, ne seculares personas ad eorum mensas convocent, quarum occasione ipsi, vel Ordo seu Religio hujusmodi denigrari valeant vel notari. Omnes insuper Monaci, vel si multitudo non sint eorum, saltem quando plures ex ipsis commode poterunt, in una domo dormiant, & jaceant juxta Regularia, & Canonica instituta, non per separatas cameras, vel per cellas, exceptis his quibus in Cameris, vel Cellis Infirmitarii permittetur propter senectutem, vel invalitudines corporales, vel ex aliis rationabilibus causis, juxta dispositionem Abbatis seu alterius eorum Praelati, vel nisi propter administrationes seu officia super hac aliqui excu-

sentur. Vestiti autem jaceant Abbates, Priores, Administratores, & Monaci universi, tam infra, quam ubicumque extra Monasterium constituti; lineisque camisis, cum sint eis expresse prohibita, non utantur. Transgressores vero praemissorum, si Abbates, seu alii Praelati, Abbates proprios non habentes, fuerint, per Praesidentes vel Visitatores provincialis Capituli; ceteri vero per suos Superiores, prout culpa, ac delinquentium qualitas exegerit, debite puniantur. Ceterum quia cellae in Dormitoriis inhonestas inducunt, statuimus, & ordinamus, quod in ipsis Dormitoriis cellae de cetero nullae fiant; & jam factae nullatenus dimittantur: sed per Antifites in Cathedralibus Ecclesiis Monachalibus, & per Abbates, vel alios Praelatos principales in Monasteriis, ac Prioratibus & locis aliis, per illos, qui eis praeserint infra quatuor menses a tempore quo statutum, seu ordinatio hujusmodi ad eos pervenerit; eisque negligentibus seu non valentibus, per Visitatores in prima visitatione, quam impendant, auctoritate Apostolica destruatur: & quod super his resistentes eisdem, vel impedimentum aliquod praestantes, seu praestari procurantes, & ad hoc dantes auxilium, consilium, vel favorem, publice vel occulte, excommunicationis incurrant sententiam ipso facto, a qua nequeant nisi per praedictos Visitatores absolvi, quos ipsi Visitatores ad hoc per alia juris & ipsius Ordinis seu Religionis remedia valeant auctoritate Apostolica coarctare. Ipsi etiam Visitatores quod super his invenerint vel fecerint, referant plene, ac fideliter in subsecquenti cujuslibet Provinciae, in quam Visitatores deputati extiterint, Capitulo provinciali. Pro studentibus tamen provideatur juxta Dormitorium de cellis, in quibus ipsi studere valeant, non jacere.

C A P. XXVII.

Monemus insuper universos Priores, Administratores, & Monachos ipsius Ordinis seu Religionis in Sacerdotio constitutos, intra Ecclesias, Monasteria, & alia loca eorum Conventualia residentes, ut eorum quilibet bis vel ter; qui vero in Prioratibus, vel aliis locis non Conventualibus, aut in Scholis, sive alibi fuerint, etsi non frequentius saltem semel in Septimana, salva honestate & debita devotione, Missas studeant celebrare. Et nihilominus qui locis Conventualibus praesidebunt, in Festis solemnibus, Missas majores Conventuales celebrent in eisdem. Alii vero non Sacerdotes, etsi non saepius, saltem singulis Septimanis confiteantur, & singulis mensibus juxta constitutionem saepe dicti Clementis praedecessoris editam in praefato Concilio Viennensi, ad communionem accedant. Illi videlicet qui infra Ecclesias, Monasteria, seu alia loca Conventualia erunt, in Altari majori; qui vero extra illa fuerint, ubi magis visum fuerit honestum eisdem; nisi abstineant ex causa rationabili, & de licentia Superioris, aut Confessorum suorum. Quod

De Missarum celebratione, & communiione eorum.

Quod si negligenter omiserint, per eosdem Superiores suos graviter arguantur, & nihilominus debite puniantur. Per haec autem statutis vel consuetudinibus Ecclesiarum, Monasteriorum, seu locorum praedictorum, in quibus observaretur, ut confiteri, vel celebrari seu communicare frequentius habeant, non intendimus in aliquo derogare. Abbates insuper, ac Priores & ceteri non habentes Superiores ejusdem Religionis, qui eo amplius debent forma vitae pollere, quo magis status praefulgent honore, die qualibet, rationabili causa cessante, Missam celebrent vel audiant, & in solemnibus festis in suis Monasteriis sive locis Missas solemnes studeant celebrare. Quamvis autem satis sit tam in regula beati Benedicti, quam in iure provisum, quomodo in Ecclesiis, Monasteriis, & locis aliis conventualibus supra dictis, Monaci convenire debeant ad divina officia, diurna videlicet, & nocturna, atque psallere in eisdem; quia tamen haec negligenter omittunt interdum, volumus, & etiam ordinamus, ut in eisdem Ecclesiis, Monasteriis sive locis cum gravitate ac modestia humiliter & devoto horis debitis ad divina officia universi & singuli Monaci debeant convenire; ipsaque cum devotione sincera tractum, distincte, convenienter, & debite celebrent, non transeundo aut sincopando; & quo ad alia, qua his impedimentum afferrent, servando silentium, quinimo ad divina ipsa intentis praecordis attendendo. Transgressores vero praemissorum debite subiaceant disciplinae. Ceterum qui ad chorum, vel ad Ecclesiam accedere nequiverint, praedicationi, lectioni, studio, seu administrationibus, vel officiis suis, aut piis sive licitis operibus, de licentia illius, ad quem eam dare pertinuerint, occupati, in loco alio congruo, & honesto debitis horis juxta possibilitatem plures simul conveniant, & debite dicant divinum officium, & quotidianum pensum exolvant debite servitutis.

C A P. XXVIII.

Sane universis & singulis Antifitibus, Prioribus, Decanis, Praepositis, Sacristis, & Administratoribus aliis, quibus hoc competit, in virtute obedientiae districte iniungimus, ut Ecclesias, Oratoria, Altaria, Vasa, Corporalia, Vestimenta, & alia ornamenta Ecclesiastica, munda & nitida conservent, & faciant ab aliis conservari; quodque de Breviariis, Missalibus, aliisque libris & vestimentis ac ornamentis quibuslibet necessariis omnino provideant seu faciant provideri.

C A P. XXIX.

Insuper, cum caveatur in supra dicta constitutione dicti Clementis praedecessoris, edita in eodem Concilio Viennensi, quod Prioratus conventuales alicui, nisi vigesimum quintum annum attigerit conferri nequeant vel committi; & quod qui tales Prioratus habuerint, infra annum computandum a tempore collationis seu commissionis sibi factae de illis, &

De custodia ornamentorum Ecclesiarum, & provisione librorum.

De Decanis, & Praepositis, aliisque ad Sacerdotium promovendis.

possessionis eorum adeptae, se faciant ad Sacerdotium promoveri; quod si, cessante rationabili causa, non fecerint, eo ipso dictis Prioratibus sint privati: Nos pari ratione induciti, quod super his in praemodata Constitutione cautum existit, ad Decanos, Praepositos & quoscumque alios Praesidentes locis conventualibus Ordinis seu Religionis ejusdem duximus extendendum; & hoc idem statuimus & decernimus existere similiter observandum in assumendis ad officia, seu administrationes claustrales, quae beneficia censentur ipsius Ordinis seu Religionis; etiam si officia seu administrationes hujusmodi curam non habeant animarum, & quod de Prioratibus non conventualibus curam animarum habentibus, etsi cura ipsa per seculares presbyteros habeat exerceri, & assumptis ad eos ad Sacerdotium promovendis, ac eorundem aetate, in dicta Constitutione cavetur. In Decanatibus, Praepositis, & aliis quibuscumque administrationibus non Conventualibus similem curam habentibus Ordinis seu Religionis hujusmodi, & in assumendis ad eos idem per omnia volumus observari.

C A P. XXX.

Sane cum Prior claustralis esse debeat potens in opere ac sermone, Volumus, & in virtute sanctae obedientiae districte precipiendo mandamus, ut instituat ipse Prior provides & discretus, prout in Congregatione Cathedralis Ecclesiae, vel Monasterii, seu alterius loci ejusdem Ordinis seu Religionis aptior poterit inveniri, sitque talis qui continue in Capitulo seu Conventu resideat, claustrique curam & regimen exercere assidue teneatur.

C A P. XXXI.

Attendentes praeterea fore quam plurimos Monachos ipsius Ordinis seu Religionis, qui licet in vel sub alienis Ecclesiis vel Monasteriis, quorum unum ab alio non dependet, ex dispensatione supra dictae Sedis, beneficia sint adepti; remanent tamen in primis Ecclesiis, seu Monasteriis Monaci, nec ad Ecclesias seu Monasteria, in vel sub quibus beneficia obtinent, sunt translati; propter quae opportune providere volentes, auctoritate Apostolica statuimus & etiam ordinamus, quod quivis ex Monachis supra dictis infra mensem post publicationem praesentis Constitutionis in suo provinciali Capitulo faciendam, dictarum Ecclesiarum seu Monasteriorum alterum eligere teneatur. Quod si secundum elegerit, in quo vel sub quo beneficiatus extiterit, statim eo ipso ejus verus Monachus censetur, & esse desinat in priori; nisi forsitan in hujusmodi Ecclesia vel Monasterio sic electo, certus esset Monachorum numerus, & de ipso aliquis non deesset. Quo casu translationem ad Ecclesiam vel Monasterium sic electum differri volumus, donec aliquis de numero praedicto defuerit, & tunc in ejus locum eadem auctoritate eo ipso noverit se translatum.

De institutione Prioris claustralis.

De Monachis obtinentibus beneficia in Monasteriis alienis.

tum. Quod si secundam Ecclesiam vel Monasterium omnino elegerit, ut praefertur, Prioratu, administratione, officio, seu beneficio hujusmodi, eo ipso noverit se privatam; & in prioris Ecclesia vel Monasterio remaneat Monachus sicut prius, dispensatione praedicta contra praesens statutum in nullo sibi penitus suffragante. Volentes nihilominus, quod de Prioratu, administratione, officio, seu beneficio hujusmodi per eos, ad quos alias eorum collatio, concessio, seu quavis dispositio pertinet, non obstante contradictione cujuspiam, libere disponatur: eos nihilominus qui contra Constitutionem praesentem hujusmodi Prioratus, administrationes, officia, seu beneficia in alienis Ecclesiis seu Monasteriis retinere praesumpserint, poenis Constitutionis Bonifacianae, Cum singula Capitula, volumus subiacere. Et nihilominus per Superiores eorum graviter decernimus puniendos.

C A P. XXXII.

De Obtinentibus Beneficia ex collatione Apostolica.

Rursum declaramus quod omnes Monachi beneficia obtinentes in Ordine seu Religione hujusmodi, ex collatione, provisione, vel ordinatione Sedis Apostolica, aut Legatorum, executorum, vel provisionum ejusdem, seu per ipsius Sedis vel per praedictorum literas, & qui ea obtinuerint in futurum, teneantur obedire Superioribus suis ejusdem Religionis, eorumque subesse correctionibus, ordinationibus, punitionibus & statutis; & Prioratibus, administrationibus, officiis seu quibuscumque beneficiis, quae obtinent, ut praefertur, & obtinuerint in futurum, ex causis rationabilibus privari valeant, & ab illis etiam amoveri, ac si per Superiores suos de suis beneficiis eis foret provisum.

C A P. XXXIII.

De Numero Monachorum in Beneficiis, quae personis extra Ordinem conferuntur.

Ceterum cupientes cultum divini Nominis non minui, sed potius augeri, sitque rationale, ut quicumque beneficia regularia obtinent, onera debita & consueta supportent, Statuimus & ordinamus, quod in Monasteriis, Prioratibus, & aliis beneficiis Monachalibus, personis quibuslibet extra Ordinem seu Religionem hujusmodi, cujuscumque sint dignitatis, gradus, seu praerogativae, collatis, vel commendatis, seu de cetero commendandis vel conferendis, tot Monachi teneantur, quot in eis tenebantur, cum per Monachos, Monasteria, Prioratus, & beneficia hujusmodi regebantur. Et quod nihilominus Monacho in eisdem Monasteriis, Prioratibus, & beneficiis committatur, id quod supra, vel circa alios Monachos inibi residentes haberet exercere administrator Monachus, si praesentem eisdem, quantum ad ea quae pertinent ad Regulam seu Disciplinam vel observantiam Regularem; & quod quilibet hujusmodi Monasteria, Prioratus, & beneficia quomodolibet obtinentes ad Procuraciones, & alia quaelibet onera imminenda persolvenda, reddenda, & supportanda auctoritate Apostolica per censuram Ecclesiasticam, & alias, sic per

omnia compelli valeat per Capitulum provincialium Praesidentes, sicut per Superiores possent & deberent compelli Monachi, si praesentem Monasteriis, Prioratibus, & beneficiis memoratis; nisi fuerint Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, quos non decet aliorum compulsionibus subjacere.

C A P. XXXIV.

Statuimus quoque & ordinamus, quod si aliquod Monasterium ipsius Ordinis seu Religionis, lapsum in religione, vel regulari observantia patiatur, qui per Abbatem seu alium administratorem vel Monachos ejusdem Monasterii verisimiliter reparari non possit, per Praesidentes provinciales Capitulo, vel quemlibet eorumdem ad requisitionem seu relationem Visitatorum, prout eidem Capitulo super hoc consulendo videbitur expedire; vel sine consultatione hujusmodi, si ex dilacione consulendi dictum Capitulum periculum immineret, auctoritate Apostolica, assumantur de alio Monasterio, in cultu ejusdem Religionis vigente, Monachi idonei, & ad dictum Monasterium lapsum patiens transmittantur, inibi quamdiu expediens fuerit moraturi, per quos lapsus hujusmodi reparatur. Illi autem Monachi ob quorum culpam alii transmittentur ad locum seu Monasterium sic collapsum, in dicto Monasterio, de quo alii, ut praefertur, assumpti fuerint, vel in diversis aliis Monasteriis religione vigentibus, ubi eorum conditio valeat reformari, per Praesidentes eisdem, prout expediens fuerit, eadem auctoritate Apostolica collocentur.

C A P. XXXV.

Statuimus insuper & ordinamus, ut si alicujus Monasterii seu loci ejusdem Ordinis seu Religionis repentinus aut novus in facultatibus suis lapsus, vel aliquorum ipsius Monachorum excessus, Monachos sic excedentes aut alios ad Monasteria mitti exegerit aliena, Praesidentes praefati & eorum quilibet, ad requisitionem seu revelationem praefatorum Visitatorum, ubi provinciali Capitulo prius videbitur, & dilatio consulendi praefatum Capitulum periculum non inducet; alioquin sine consultatione dicti Capituli hujusmodi Monachorum, auctoritate praedicta faciant ad tempus, de quo eis videbitur, missionem ad receptionem ipsorum. Abbates & alios Praelatos principales ipsius Ordinis seu Religionis, qui eos aliter recipere forte noluerint, compellentes: Nisi fuerit talis hujusmodi missionum conditio, quod sine gravi scandalo in Monasteriis seu locis aliis, ad quae missi fuerint, admitti vel tolerari non possint; vel nisi alias evidens & incalumniabilis ratio ipsos Abbates vel Praelatos ad receptionem, talium suaserit non existere compellendos. Quo casu ad alia Monasteria vel loca modo simili transmittantur, contraria super his consuetudine non obstante, & manente nihilominus illa consuetudine, quam super libera missio-

De reparanda disciplina, ubi fuerit collapsa.

De Monachis ad alia Monasteria transmittendis.

sione & receptione Monachorum hujusmodi, alia Monasteria sive loca inter se hactenus abuisse noscuntur, aut Ecclesias Cathedralis, Monachales quantum ad missionem & receptionem Monachorum eorum, sub statuto & ordinatione praesentibus inclusas fore intelligimus & jubemus.

C A P. XXXVI.

Ex Ordinibus Mendicantibus non Recipiendi Praeres, nisi licentiam, vel Apostolicam dispensationem obtendant.

Plerumque siquidem contingit, quod nonnulli professores Ordinum medicantium extiterint, de suorum Superiorum qui tunc erant, vel Apostolica licentia quam se habere praetendunt, se ad Ordinem seu Religionem hujusmodi transulerint, qui asserunt quod ex dispensatione dictae Sedis possint vocem aut locum in Capitulo habere ac Prioratus, administrationes, seu officia Monachalia licite obtinere. Nos igitur providere volentes, quod unde veritatis claritas pateat in praemissis, universis & singulis Antistitibus dictarum Ecclesiarum, necnon Abbatibus, & Prioribus, aliisque loca Conventualia ipsius Ordinis vel Religionis obtinentibus, a quibus praedicti translati esse noscuntur; Mandamus ut auctoritate Apostolica tales compellantur, quod licentiam & dispensationem hujusmodi legitimam, si quas habent, necnon titulum, Prioratum, administrationem, seu officium, si qua obtinent, omnino exhibere procurent infra certum tempus. Antistitem vel Abbatem, aliorumque praedictorum arbitrio rationabiliter moderandum. Quod si non fecerint, vel sufficientem licentiam & dispensationes praefatas non habuerint, praedicti Antistites, Abbates, & alii, non differant ipsos, prout iustum fuerit, ab Ecclesiis, Monasteriis, Prioratibus, administrationibus seu officiis hujusmodi amovere, eosque a voce & loco Capituli repellere, aliasque debite procedere, contra eos.

C A P. XXXVII.

Quibus sub conditionibus audiendus Monachus Superiorem suum accusans.

Porro quia nonnulli Monachi contra Praelatos vel Superiores suos multa frequenter proponunt, non ut omnia probent, quia nec possent, sed ut disament de omnibus, & probatis forsitan illorum aliquibus, finem consequantur optatum; Statuimus & etiam ordinamus, quod nullus omnino Monachus contra suum Praelatum vel Superiorem super crimine vel criminibus deinceps quomodolibet audiatur nisi se prius obligaverit ad poenam congruam, si defecerit in probatione propositorum, vel alicujus ex eis irremissibiliter subeundam. Volumus tamen, quod Praelatus vel alius, si de criminibus legitime convincatur, iudicium non effugiat debite ultionis.

C A P. XXXVIII.

De Conspiratoribus.

Ceterum quia pro eo quod conspiratores & conjuratores illiciti, Ordinis & Religionis ejusdem, interdum ut expediebat puniti hactenus non fuerunt, multa mala & scandala in eisdem Ordine seu Religione sunt secuta;

statuimus & ordinamus, quod ipsi conspiratores & conjuratores, cum de conspiratione & conjuratione hujusmodi legitime convicti fuerint, vel confessi, praeter alias poenas talibus a iure, vel alias quovis modo inflictas, sint Prioratibus, administrationibus, & beneficiis quibuslibet, quae obtinuerint eo ipso privati di vero simplices claustrales fuerint, eo ipso Sredantur inhabiles ad Prioratus, administrationes, seu quovis alia beneficia Ecclesiastica quomodolibet obtinenda. Contra conspiratores autem & conjuratos occultos, seu non convictos, vel non confessos, ut praefertur, per Superiorem aut Visitatores etiam poena alia prout expedire videbitur, generaliter statuatur. Statuta namque & ordinationes suprascripta, necnon cuncta & singula in illis expressa, quemadmodum designantur, modificatur, & perstringitur in eisdem, ubique terrarum & locorum infra, & per Ordinem seu Religionem hujusmodi, eadem auctoritate volumus perpetuis futuris temporibus firmiter observari. Non obstantibus quibuscumque privilegiis, indulgentiis, exemptionibus, vel literis quibusvis Ordinibus, Religionibus, Ecclesiis Cathedralibus, Monasteriis, seu aliis locis sub quacumque forma, vel expressione verborum ab Apostolica Sede concessis. Necnon quibuslibet statutis & consuetudinibus Ordinum, Religionum, Ecclesiarum Cathedralium, Monasteriorum & aliorum locorum ejusdem Ordinis seu Religionis Monachorum Nigrorum Parisiensium, & aliorum studiorum quorumcumque contrariis, juramentis, confirmationibus Apostolicis, aut quibusvis firmitatibus aliis roboratis, necnon quibuslibet privilegiis, vel indulgentiis & literis Apostolicis, generalibus & specialibus contrariis, Ecclesiis, Monasteriis, locis & studiis quibuscumque, sive Universitatibus Magistrorum vel Scholarium eorumdem, seu personis Ecclesiasticis, secularibus, & regularibus, exemptis & non exemptis, cujuscumque sint vel fuerint praerogativae, dignitatis, conditionis, aut status sub quibusvis formis vel expressionibus verborum, ut praetangitur, a dicta Sede concessis, & ordinationibus ab eis, vel pro ipsis factis, per quae praesentibus non expressa, vel totaliter non inserta, effectus hujusmodi statutorum & ordinationum, omniumque aliarum & singularum contentarum in ejusdem praesentibus impediri valeat quomodolibet vel differri, & de quibus quorumque totis tenoribus plenam & expressam oporteat in illis vel in aliis nostris literis fieri mentionem, seu si aliquibus a praefata Sede indultum existat communiter vel divisim, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas non facientes plenam & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem.

C A P. XXXIX.

Postremo volumus & mandamus, ut ordinationes & statuta nostra hujusmodi, & omnia alia & singula suprascripta (per quae aliis juris solemnitatibus non intendimus in aliquo de-

De hisce tuis publis.